І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. в Ню Йорку: BArcly 7-4125

РІК LXVII. Ч. 181. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 21-го ВЕРЕСНЯ 1960 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, SEPTEMBER 21, 1960 No. 181. VOL. LXVII.

МЕКДОНАЛД ПРОПОНУЄ „ВІЧНИЙ МИР" В СТАЛЕВІЙ ПРОМИСЛОВОСТІ

КОНВЕНЦІЯ СТАЛЕВАРІВ ПІДТРИМУЄ КАНДИДАТУРУ СЕНАТОРА КЕННЕДІ

Атлантик Сиmі, Н. Дж. — Голова спілки сталеварів, яка нараховує 1,200,000 членів, Дейвід МекДоналд, заявив при відкритті десятої Конвенції цієї спілки, що він плянує порозуміння між працівниками і працедавцями в сталевій промисловості, яке запевнило б „вічний мир" і унеможливило б будучі страйки. Ця промисловість сильно потерпіла внаслідок останнього страйку, який тривав 116 днів, і який спричинив поважні втрати для працівників і працедавців та спричинив шкоду цілій економіці ЗДА. На думку МекДональда треба випрацювати спільно з працедавцями такий спосіб полагоджувати непорозуміння в сталевій промисловості, який міг би без страйку діяти і в інтересі працюючих і працедавців. Це міг би робити той Комітет для досліду людських відносин, який діяв вже під час останнього страйку, що закінчився 5-го січня 1960 року, і який причинився до ліквідації останнього страйку. Цей комітет очолювали голова спілки сталеварів МекДоналд і виконний президент Сталевої Корпорації ЗДА Р. Конрад Купер. Хоч ця справа була найважливішою на конвенції, то вона відійшла на другий плян, коли на зборах 3,500 делеґатів з'явився демократичний кандидат на президента сенатор Джан Ф. Кеннеді. На його промову прийшли і жінки деяких делеґатів, так, що Кеннеді промовляв до 5,000 юрби, яка оваційно його вітала і підтримала його кандидатуру. За Кеннеді промовляли губернатор Ню Джерзі Роберт П. Майнер і конґресмен Джеймс Рузвелт із Каліфорнії. В Ню Йорку конґресмен - демократ негритянського походження Адам Клейтон Повелл, який давніше був проти Кеннеді за його становище в справі законопроєкту про охорону громадянських прав, заявив, що він „вповні" підтримує виборчий список Кеннеді - Джансон. Сенатор Кеннеді в своїй промові заявив, що він домагатиметься змінити закон Тефта - Гартлі, щоб дати кращий засіб урядові діяти під час страйку. Він не мав часу довше говорити на цю тему і обмежився тільки до складення короткої заяви. МекДональд сказав у своїй промові, що він не буде толерувати опозиції в рядах ним очолюваної спілки, бо за цими невдоволеними стоять працедавці, які хочуть розбивати зорганізоване робітництво. На конвенції прийшло до бійки між впорядниками і Антоні Томком із МекКіспорту в Пенсилвенії, який роздавав летючки в конвенційній залі, що їх зміст був проти МекДональда. На Томкові подерли сорочку і подряпали його лице, що він мусів відійти до шпиталю, але пізніше з'явився на залі засідань. Делеґати із ЗДА і Канади гаряче оплескували промову МекДональда, коли він сказав, що „правдиві американці і правдиві члени спілки" завжди з успіхом переможуть внутрішніх і зовнішніх своїх ворогів. МекДоналд обіцяв старатися про те, щоб здобути 32-годинний тиждень праці. Хоч сен. Кеннеді заявився проти того пляну МекДоналда, то це не має впливу на те, що МекДоналд і ним очолювана спілка підтримують вповні массачусетського сенатора. Мек Доналл сказав, що його пропозиція осягнути „вічний мир" в сталевій продукції не є висловом про слабість робітничої організації, яка знову, якби до цього прийшло, зможе виграти страйк. Голова спілки сталеварів пропонує без страйків полагоджувати спори в сталевому промислі тому, щоб не спричиняти шкоди економіці країни.

АЙЗЕНГАВЕР І НІКСОН ДАЮТЬ НОВІ НАДІЇ ВОЛІ ДЛЯ ПОНЕВОЛЕНИХ ПІД ЧАС ЗУСТРІЧІ З ПРЕДСТАВНИКАМИ ЕТНІЧНИХ ГРУП

Вашинґтон. — Президент Двайт Д. Айзенгавер і віце-президент Ричард М. Ніксон піддержали давні та висловили нові надії волі для поневолених Москвою народів під час зустрічі з представниками багатьох етнічних груп, між ними й української, минулого понеділка, 19-го віресня. Президент Айзенгавер прийняв цих представників у Білому Домі, в Городі Рож зараз біля свого бюра. „Вітаючи вас тут в нашій столиці — говорив Президент — я дуже хотів би закликати всіх вас щоб ми всі в ці незвичайні турботливі часи — як це щонайменше доказує приїзд заколотників до нашої країни — щоб ми всі сильно і рішучо піддержали нашу національну політику, яка фактично висловлює нашу рішучість бути вільними та допомогти іншим, щоб вони користали з такої самої волі, яку ми з нашій країні здобули так багато років тому". Президент, підкресливши, що ми всі є американцями, без уваги на наше національне походження, висловив впевненість, що та ціль буде досягнена, якщо всі люди в світі зосередять на ній свою увагу і для неї будуть працювати. Багато уваги та найвищі признання для поодиноких національних груп в Америці висловив зокрема віце - президент Ніксон під час зустрічі з їх представниками в готелі Вашинґтон. Віце - президент твердив, що коли йому казали що в Америці є кругло 20 мільйонів осіб чужого національного походження, то він спростовував цю інформацію твердженням, що не 20 а 170 мільйонів американців виводять своє походження з інших континентів та інших країн. Він з прикметною йому щирістю і скробністю висловлював найвищі презнання для поодиноких етнічних груп, зокремо тих, що походять із поневолених тепер Москвою народів, за їх признання допомогти своїм народам у боротьбі за волю і незалежність. Згадуючи про свій власний досвід із мадярськими втікачами на кордоні з Австрією, як і свої зустрічі з людьми в Совєтському Союзі, віце-президент Ніксон не мав слів признання за їхню відданість високим ідеалам навіть в найтрудніших часах. Він також вважає, що саме завдяки цьому ідеалізмові, кожна нова хвиля іміґрантів до Америки, навіть під час економічних труднощів, не послаблює, а тільки скріплює. Америка стала ідеалом волі та символом надії для всіх, що змагають до волі і незалежности. Тому нашим зваданням і обов'язком мусить бути не тільки оборона того, що маємо, але й праця та змагання, щоб здобути волю й незалежність також для тих, що їх не мають. Зустріч представників етнічних груп з президентом Айзенгавером і віце-президентом Ніксоном відбулася з нагоди цілоденної їх конференції, темою якої були недалекі вибори. Крім цих зустрічей, до учасників нарад промовляв ще секретар праці Джеймс Мічел та губернатор Теодор МекКелдін, що разом із Джаном Ричардсоном та Ебом Германом, лідерами Комітету Національностей в Республіканській партії, проводив нарадами. На зустрічі з українців були приявні: Дмитро Галичин з дружиною, адв. Мих. Пізнак, проф. Ол. Грановський, Ів. Дужанський, пані О. Лотоцька, адв. Дячук, І. Білинський, Т. Дармограй, Ст. Скубик та ред. Драган з дружиною. Проф. Добрянський не міг взяти участи з уваги на стан свого здоров'я після недавної операції. Під час зустрічі п. Іван Дужанський передав віце - президентові Ніксонові від імені очолюваної ним Ліґи Американців Українського Походження відповідний плякат, відзначаючи його як Чемпіона Волі. Д. Галичин передав віце-президентові анти-хрущовське видання англомовного „Українського Тижневика".

ХРУЩОВА ПРИВІТАЛИ В НЮ ЙОРКУ — ДОЩ, СТРАЙКАРІ І ДЕМОНСТРАНТИ

ЗУСТРІЧ ХРУЩОВА В НЮ ЙОРКУ. „Хрущов, вертайся додому і не занечищуй нашої води!" „Дорогий Хрущов, нехай тебе шляк трапить, ти голото!" — такими і подібними великими написами, деякими також російською мовою, „вітали" Хрущова представники юнії портових вантажників, випливши човнами йому на зустріч, як Хрущов на покладі совєтського корабля „Балтика" в'їжджав до нюйоркського порту. „Балтику" і частину демонстрантів з плякатами видно на фотознимці.

Об'єднані Нації. — Неповна 10.000-тонновий пасажирський корабель „Балтика" причалив у понеділок 19 ц.м., о год. 9:24 ранку, до пристані ч. 73 на Східній ріці, що розділює нюйоркські дільниці Манґеттену і Квінсу, привізши на своєму покладі Нікіту Хрущова та його почот, в якому знаходились також „прем'єри" України, Білорусі, Мадярщини, Румунії і Болгарії. Назустріч не виїхали йому ні представники уряду ні міста, а тільки шеф протоколу Об'єднаних Націй та совєтський амбасадор Міхаіл Меншіков і представник СССР при ОН Валеріян Зорін. На пристані 73 було зосереджених 500 поліцистів, які густим кордоном відділювали Хрущова від нечисленних, зрештою, пікетуючих тоді демонстрантів. Головну демонстрацію проти Хрущова при його приїзді влаштували страйкуючі портові вантажники, які виїхали назустріч Хрущова малим кораблем, обвішаним ворожими т р а нспарентами. „Дорогий Х. Згинь, драбуго" і т.п. інші написи пишались на транспарентах. Заінтригований Хрущов казав собі подати далековид і придивлявся тому корабликові. На пристані роздавано теж протисовєтські летючки. Тому, що портові робітники страйкували, корабельна служба винесла клунки комуністичних пасажирів. Червоний килим, що його простелили були комуністичні службовики з совєтської амбасади, і перський килим, покладений біля меґафону, насякли миттю водою, бо безперервно падав зливний дощ. Хрущов вийшов з приліпленою до товстого обличчя кривою усмішкою та відчитав до мікрофону заздалегідь приготовану промову, яка була втримана в облудно-примирливому тоні. Він заперечував, наче б ціллю його приїзду була пропаґанда, бо — мовляв — єдину пропаґанду, яку він хоче вести, це пропаґанда миру. Він підтримав свою суґестію, що найважливішою справою сучасного світу є міжнародне роззброєння і тому всі голови урядів, чи держав, повинні над цією справою нараджуватись на терені Об'єднаних Націй. Тому — твердив він — він „не розуміє логіки" твердження державного секретаря Гертера, який назвав пропозицію Хрущова відбути в ОН конференцію „на вершинах" — „цілком смішною". Хрущов заявив, що він не знає, чи заповідь приїзду през. Айзенгавера до Ню Йорку на Генеральну Асамблею ОН означає зміну становища ЗДА, чи Айзенгавер задумує виголосити тільки „гарну промову" та й годі. Хрущов запевняв, що він хоче переговорювати „наполегливо, чесно і доцільно" та що прибув до Ню Йорку виключно лише „в ім'я консолідації миру і розв'язання складних міжнародних справ." Ніякої згадки про летунські інциденти з U-2, RB-47 і про „західніх імперіялістів" в промові Хрущова не було, а єдиним натяком на зміну ситуацію від минулої візити Хрущова в ЗДА було його твердження, що „в політиці не можна керуватись почуваннями і настроями, а здоровим глуздом і тверезою оцінкою ситуації; тому (казав він) деякі державні мужі мусять подорожувати не тільки до своїх близьких приятелів, але й усюди, куди закликає їх інтерес народу, спільна справа всіх народів та справа консолідації світового миру". — Дальші пляни Хрущова покищо не відомі. За газетними вістками, якщо Хрущов просив би дозволу поїхати під кінець тижня до віллі совєтської делеґації в Ґлен Ков на Лонґ Айленді, то американський уряд дасть такий дозвіл. Покищо тільки комунофільський мільйонер з Клівленду Сайрус Ітон, з своєю дружиною, як єдині цивільні американці, привітали Хрущова в пристані і запросили його та Ґомулку і Кадара відвідати їх в їх помешканні в готелі Валдорф Асторії. З порту Хрущов і вся його кумпанія поїхали до совєтської місії при Об'єднаних Націях на Парк Евеню, де він перевів ціле пополудне. Московське радіо подало, що Хрущова „сердечно вітали", а в іншій передачі говорилося про „тріюмфальний приїзд до Ню Йорку після закінчення історичної подорожі через Атлянтик".

Коли державний секретар Гертер від'їздив з Вашинґтону до Ню Йорку, його запитали журналісти, чи він бачить шанси для зустрічі президента Айзенгавера з Хрущовим. Він відповів: „Не бачу ніяких". Коли журналісти звернули йому увагу на заяву Хрущова, що ніби — Хрущов — бажає собі „поважних переговорів", Гертер відповів, що він уже говорив недавно на тему поважних переговорів. Цим Гертер пригадав свою заяву з своєї пресової конференції, що ділові переговори про роззброєння можуть вестись тільки на форумі, де вони практично можуть ступати вперед, себто в вузькому колі фахівців, зібраних на конференції для справ роззброєння.

Азійсько-африканські країни підтримали Гаммершилда проти Совєтів

Об'єднані Нації. — Надзвичайна сесія Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй прийняла у понеділок 19 ц. м. після дводенних нарад резолюцію, запропоновану 16-ма азійсько - африканськими країнами, в якій поручається генеральному секретареві ОН продовжувати місію ОН в Конґо та закликається всі держави, щоб вони стримались від присилання до Конґа поза плечима ОН зброї чи будь-якого виряду, використовуваних для військових цілей. Цю резолюцію прийнято 70 голосами без ніякого спротиву, при чому всі десять комуністичних країн — стримались від голосування. Валеріян Зорін, побачивши безвиглядність справи, взяв назад зголошену ним резолюцію. Прийняту резолюцію вважають доказом, що азійсько - африканські держави звернулись проти Совєтів у їх спорі з Гаммершилдом та засудили односторонню акцію Москви в Конґо.

Тим часом в самому Конґо президент Жозеф Касавубу проголосив плян „національного поєднання", яке мало б прийти через створення консолідаційного уряду. Касавубу відкинув посередницьку суґестію деяких африканських представників в Конґо, щоб замиритись з Люмумбою так, щоб Люмумба залишився прем'єром, але з іншими міністрами й дорадниками. Зате Касавубу запропонував Люмумбі місце в уряді Жозефа Ілео, поруч із теперішніми прем'єрами провінцій Катанґи і Касай, які погодились зректися своїх сепаратистичних тенденцій. Люмумба поширював летючки, що ніби між ним і президентом Касавубою прийшло до повної згоди і що він далі урядує, як прем'єр. Речник Касавубу, його міністер пропаґанди Болікanґо проголосив через радіо негайне заперечення тієї вістки, назвавши її останньою спробою Люмумби обманути нарід та брехнею втриматись при владі. Люмумба хотів полетіти до Ню Йорку на Генеральну Асамблею ОН, але військовий шеф полк. Мобуту — за голосами преси — відмовився випустити Люмумбу з Конґа.

Обидві партії різняться в оцінці економіки країни

Вашинґтон. — Обидві головні партії, демократична і республіканська, в своїй виборчій кампанії покликуються на стан економіки країни, використовуючи її для своїх виборчих цілей. Голова Республіканського Крайового Комітету сенатор Трустон Мортон твердить, що малесенька хмарка, яка появилася на економічному небі, аж ніяк не може бути признакою того, що країна зближається до економічної знижки. Ця хмарка — це деяка знижка в авіяційній продукції. Сенатор Мортон твердить, що більше людей працює, вони більше заробляють як колинебудь давніше, видають більше грошей на закупи і більше ощаджують, як це робили давніше. На думку сенатора Мортона тільки демократи можуть говорити про якусь економічну знижку, бо цим способом хочуть побивати в цих виборах своїх партійних противників. Колишній голова Президентської Ради економічних Дорадників за урядування президента Гаррі С. Трумана проф. Ліон Кайзерлінґ твердить, що це тільки позірний ріст економіки, бо в дійсності настає зменшення продукції, зменшується темп збільшування числа затруднених, зріє заробітників не є такий, як повинен бути. Зменшується не тільки авіяційна продукція, але також і продукція сталі, у вугільній промисловості зменшилося число робітників. Республіканці відповідають, що зменшилося число безробітних, хоч на ринок праці вийшли нові річники, які залишили школу в літі цього року. Коли б дійсно до дня виборів видно було якісь познаки зменшування економіки, то це був би арґумент проти цієї партії, що дотепер при владі. Але покищо не видко явних доказів на те, що вже стоїмо перед новою господарською знижкою.

Біржа зустріла Хрущова знижкою акцій

Ню Йорк, 19-го вересня в першому дні приїзду совєтського прем'єра Нікіти Хрущова біржа в Ню Йорку занотувала таку знижку акцій, якої не було від наглої вістки про занедужання на серце президента Айзенгавера в 1955-му році. Власники акцій втратили коло 8 більйонів долярів в одному дні. Деякі акції втратили по 4 і 5 пунктів, а зменшення ціни на два пункти було майже загальним явищем. Акції Тексас І н с т р у м е н т с втратили аж по сім пунктів. Фахівці різно дивляться на цей рух на біржі. Одні гадають, що це звичайна спекуляція, інші бояться нової економічної знижки, а треті не бачать близького кінця політичної кризи в світі, хоч Хрущов говорив про роззброєння.

УКРАЇНЦІ В НЮ ЙОРКУ ДЕМОНСТРУЮТЬ ПРОТИ ПРИЇЗДУ КАТА УКРАЇНИ, НІКІТИ ХРУЩОВА

Минулої неділі, саме в тому часі, як представники американських українців були в дорозі до Вашинґтону на зустріч з президентом Айзенгавером і віце-президентом Ніксоном для підтвердження американської рішучости в змаганні до волі і незалежности для всіх, тисячі українців в Ню Йорку „мовчазним походом", що — як підкреслює преса — не був уже так дуже мовчазний, демонстрували проти приїзду ката України Нікіти Хрущова до цієї метрополії. Сотні плякатів, що їх несли демонстранти, висловлювали коротко, чому українці є проти Хрущова і чого вони прагнуть. Під час демонстрації роздано прохожим та глядачам тисячі примірників спеціяльного анти-хрущовського видання англомовного „Українського Тижневика" „Свободи". На фотографіях, знятих п. П. П. Старостяком, фрагменти тієї одної з найбільших українських демонстрацій. Демонстрація була зорганізована і переведена Комітетом Об'єднаних Американсько-Українських Організацій міста Ню Йорку, що виконує функції місцевого відділу Українського Конґресового Комітету.

На денному порядку Генеральної Асамблеї ОН стоїть 87 справ

Об'єднані Нації. — 15-та звичайна Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй зійшлась 20 ц. м. для полагодження денного порядку, що охоплює 87 справ. Першою з тих точок є „Відкриття сесії головою делеґації Перу", а останньою „Загроза для політичної незалежности і територіяльної неподільности Республіки Конґа". Між отими 87 точками є деякі „хронічні" с п р а в и, що рік-річно, чи в кількох останніх роках, повторяються, як справа міжнародного роззброєння, використовувана тепер для цілей совєтської пропаґанди, справа расової політики в Південній Африці, справа французько-альжирського спору, справа Мадярщини, справа Тибету, чи допущення комуністичного Китаю до ОН. З „нових" справ знаходяться на денному порядку м. і. поставлений туди Совєтами конфлікт за американські літаки „У-2" та „РБ-47". З таких „старих" же справ, як точка про прийняття нових членів, набірає тепер особливо значення, з уваги на проєктоване прийняття відразу аж 14-х нових муринських держав, на які впала тінь від державної незрілости Конґа. Ця остання справа — Конґа — грозить розпаленням нових пристрастей з уваги на пов'язання з нею совєтських атак проти генерального секретаря ОН Гаммершилда.

В АМЕРИЦІ

● **Президент А й з е н г а в е р** вернувся з відпочинку в Кемп Дейвід в Мериленді, де він працював над промовою, яку має виголосити в четвер 22-го вересня в Об'єднаних Націях в Ню Йорку. В суботу й неділю падав дощ, і Президент не грав в ґольфа, ані не був на Богослужбі.

● **Кандидат** на віце - президента, колишній амбасадор ЗДА до Об'єднаних Націй, Генрі Кебот Ладж заявив, що неправдиве є твердження демократів, що ЗДА проґрали так звану „холодну війну". ЗДА ведуть ініціятиву на т е р е н і ОН, казав Ладж, і легко зможуть там відбити пропаґандивну атаку, яку поведе совєтський прем'єр Хрущов та його сателіти.

● **З Маями** на Флориді повідомляють, що на південь від Флориди у віддалі 500 миль від Ф л о р и д и формується новий шторм, який посувається в північно - східньому напрямку. Цей шторм посувається зі швидкістю 10 миль, а внутрішня його швидкість виносить 55 миль на годину. Він може стати ґураґаном, коли внутрішня швидкість його збільшиться до 75-ох миль на годину. Тоді він дістав би назву „Флоренс". Найновіші вісті с т в е р д ж у ю т ь, що цей шторм тратить на силі.

● **Дорадник** сен. Кеннеді в справах закордонної політики конґресмен Честер Бовлз заявив, що демократи не будуть робити жадних партійних висновків із того, що цього тижня діятиметься в Об'єднаних Націях. Те саме повинні зробити і республіканці та їхній кандидат віце-президент Ричард М. Ніксон.

У СВІТІ

● **У Відні,** на цьогорічній конференції Міжнародної Агенції атомової енерґії американці погодились, щоб обрати головою конференції болгарського атомового вченого проф. Георґія Надякова. В минулому році большевики теж висували кандидатуру Надякова, але він перепав у користь японського амбасадора в Австрії, Гіроо Фуучі. В заміну за вибір Надякова, большевики погодились на кандидатів Заходу на голов різних ділових Комісій тієї конференції.

● **Економічна Комісія НАТО,** себто військово - політичного бльоку 15-х західних держав, нараджувалась протягом двох днів у Парижі під головуванням сенатора Джекоба Джейвітса з Ню Йорку. Джейвітс заявив, що політично - господарський наступ збоку Москви вимагає найменше на найближчих 10 років найтіснішої співпраці держав НАТО в господарській ділянці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Suns, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St, Jersey City, N. J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917. — authorized July 31, 1918
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City and Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65c.
Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Ситі і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок, — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Адреса: SVOBODA", P.O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

Проти інвазії диктаторів

Ню Йорк, що є осідком Об'єднаних Націй і що його називають метрополісю світу, став метою інвазії комуністичних диктаторів і їхніх сатрапів та поплентачів. На 15-ту сесію ОН прибув не тільки Хрущов із своїми українським та білоруським намісниками Подгорним і Мазуровим і з московськими сатрапами, наставленими для народних демократій — мадярським Кадаром, румунським Георгію - Дейом, болгарським Живковим, чехословацьким Новотним, польським Гомулкою, альбанським Шеху, але й буцімто невтральні диктатори — югославський Тіто та єгипетський Нассер, а крім них і новоспечений диктатор Куби Фідель Кастро, і навіть домініканський „батько народу" Трухільйо.

Все ж головна увага американської публічної опінії й окремих національних груп, що мають у ЗДА свої великі скупчення і свої політичні представництва, спрямована передусім на ватажка всієї комуністичної диктаторської кліки Нікіту Хрущова, криваво записаного в історії поневолених Москвою народів, найперше таких, як український, білоруський, мадярський та інші. Це ж на доручення Хрущова і для проведення широко запляннованої ним диверсії проти Об'єднаних Націй і проти вільного світу з'їхалися всі вони до Ню Йорку. І це Хрущов триматиме всі ці маріонетки на шнурку, диктуючи їм кожен виступ, кожну заяву чи протест.

Тож, з огляду на вирішальну ролю Хрущова в цьому диктаторському збіговищі, як і з уваги на його головну участь в цілому ряді кривавих народовбивчих актів, уся ворожість американської опінії і ненависть усіх східньоевропейських національних груп у ЗДА, виявлена в численних демонстраціях, у пікетуваннях і виступах, спрямованих передусім на особу цього диктатора, душогуба, ката України й інших народів, потенціяльного гробокопателя ЗДА і вільного світу. Уся Америка зустрічає Хрущова вже не тільки з холодним зацікавленням і стримано, як це було минулого року, але й з відкритою неприязню, як ворога людської волі і Божої правди. В демонстраціях проти нього, в пікетуваннях, що проходять у рямцях поліційних бар'єр і кордонів, у голосному виявлюванні свого обурення і протесту проти приїзду Хрущова беруть цього року участь не тільки представники поневолених народів — українці, білоруси, мадяри, литовці, козаки, естонці, латвійці, але й широкі кола американського громадянства передусім портові робітники та комбатанти.

В започаткованих і проведених у неділю демонстраціях провідну ролю відіграли українці, надаючи сили, активности й розмаху цим виступам і привертаючи ними увагу до кривавих злочинів Хрущова, як ката України. Треба думати, що цю провідну ролю в затавровуванні кремлівського душогуба і його соратників, затримають за собою українці серед інших національних груп і на протязі всієї протестаційної акції, запляннованої на ввесь час перебування Хрущова в Ню Йорку, зберігаючи, ясна річ, лад і порядок, вимаганий і урядом ЗДА і їх адміністраційною владою.

Релігійний момент у виборах

В американській конституції нема ніяких застережень щодо віровизнання президента ЗДА. Проте всі дотеперішні кандидати були протестантами. У 1928 році президентським кандидатом Демократичної партії був нюйоркський губернатор Алфред Е. Смит. Коли він програв вибори у користь республіканського кандидата Герберта Гувера, загально вважали, що пошкодило йому його католицьке віровизнання. Тому зразу ж, як тільки сенатор Джан Кеннеді виставив свою кандидатуру — появились голоси сумніву, пов'язані з його католицьким віровизнанням. Проте, і президент Айзенгавер, і віце - президент Ричард Ніксон висловилися рішуче — ще перед виборчими партійними конвенціями — проти того, щоб релігійний момент грав будь-яку ролю у президентській виборчій акції та в голосуванні громадян - виборців. Те саме заявив сам сенатор Кеннеді, запевнивши у відповідях на питання журналістів, що його католицьке віровизнання не має нічого спільного з його становищем у контроверсійних державних справах, які стосуються Церкви чи релігії. І так, він за відокремлення Церкви від держави і проти призначення амбасадора ЗДА при Ватикані; при цьому він покликався також на факт свого голосування в Сенаті проти законопроєкту про допомогу з державних фондів для дефіцитових віровизнаневих шкіл, які в Америці є з-правила католицькими.

Однак, ця справа не сходить з порядку політичного дня і не перестає турбувати американських духовників, політиків і пресових коментаторів. У журналі „Лук" за лютий і травень ц. р. появилась стаття професора теології католицького університету Нотр Дам в Індіяні о. д-ра Джона О'Браєна, який м. і. твердить, що президент - католик ні в якому разі не пішов би проти інтересів більшости американських громадян - протестантів. Тут слід пригадати, що на 179,500,000 мешканців Америки — католиків є 39,500,000. О. О'Браєн покликався на приклад Франції і Мехіко, де населення у переважній більшості католицьке і де не тільки Церква відокремлена від держави, але й внутрішню та закордонну політику проводиться поза впливами Церкви. „Рідерс Дайджест" за вересень ц. р., реферуючи цю статтю католицького письменника, подав водночас голоси двох видатних протестантських духовників — д-ра Юджима К. Блейка і єпископа Дж. Брумлі Оксвама. Вони заявили одверто, що почувають себе „непевно" в обличчі президентської кандидатури католика і пояснили, що сумніваються, чи такий президент зміг би цілком вільно, без ніякого натиску збоку католицьких кол, діяти в різних делікатних справах.

В останніх днях ця дискусія знову загострилась. Збори консервативно - протестантської групи духовників з 7-го вересня ц. р. у Вашингтоні проголосили широку декларацію з виразним вістрям проти кандидатури сенатора Джана Кеннеді. Ця декларація набрала великого розголосу, і у зв'язку з нею віце - президент Р. Ніксон знову заявився проти вплутування релігії у передвиборчу кампанію. Один з підписаних на цій декларації, о. д-р Норман Вінсент Піл з Марбл Колліджейт Черч у Ню Йорку, оприлюднив минулої неділі, що він жаліє, що мимохіть причинився до підсилення суто політичної передвиборчої боротьби. Але водночас із тією заявою протестантського духовника, часописи подали, що шанси Джана Кеннеді стоять несвітло у центральних фармерських стейтах, з найбільш консервативним американським елементом: хоч фармери — читаємо — невдоволені політикою секретаря Езри Тефти Бенсона, проте ніби ще більше невдоволені перспективою, що католик може замешкати у Білому Домі.

Очевидно, що віровизнання не повинно і не може бути ніяким критерієм при вирішуванні, котрий кандидат надається краще на становище президента ЗДА. Тільки і єдино політичні кваліфікації, тільки і єдино підхід кожного з двох кандидатів до питання боротьби з Москвою мусять диктувати виборцеві, за кого він має голосувати.

Комунізм не визнає ніякої релігії, за винятком власної, що заперечує Бога і мораль. Тому при виборі лідера вільного світу слід дивитись на слова і діла людини, на її досвід і прикмети духа, що її визначають на найкращого борця проти Царства Сатани.

Любомир О. Ортинський

15-та СЕСІЯ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ ОН

Закінчилась діяльність комітетів, покликаних чотирнадцятою сесією Генеральної Асамблеї ОН і 20-го ц. м. розпочалась п'ятнадцята сесія. Не така собі звичайна, як бувало досі, з міністрами закордонних справ і з одним чи двома головами урядів, але найбільший у найновішій історії політично - пропагандивний спектакль, накинений цій міжнародній інституції Москвою. Нікіта Хрущов і його підручні: ґвінейський Секу Туре, кубинський Фідель Кастро і ще півтузеня московських поплентачів або невтралістів, що хочуть використати світову розгру між Москвою й Заходом в своїх інтересах, виповнять залю асамблеї, щоб розводити демагогію, якої навіть звичні до пропаганди стіни ОН ще не чули. Але не будемо забігати наперед із пророцтвами щодо 15 сесії, а поглянемо на останні дні й години діяльности, на атмосферу і настрої, в яких кінчиться каденція.

Під знаком Африки

1960-ий рік в ОН позначиться в історії цієї організації раптовим збільшенням членів з новопосталих, незалежних африканських держав. Вмарш „незалежних" до скляного палацу над Істрівером розпочався 1-го січня ц. р. Камерун і з ним ще чотирнадцять африканських держав вже дістали рекомендацію на прийняття їх у члени, і це буде найчисленніша реґіональна група. Але й без цих нових африканських держав останні три місяці праці ОН, зокрема Ради Безпеки, майже цілком виповнила африканська справа — Конґо. Події в тій нещасній країні пробігають як у калейдоскопі, і кожна найновіша інформація за кілька годин стає історією. Коли я у п'ятницю залишав залю нарад Ради Безпеки, „найновіша" вістка, подана французьким представником, звучала, що ситуація в Конґо заспокоюється і вже незабаром буде стабільний уряд. Представники Люмумби, що їх, як і представників Касавуби, не допустили до звітування, мали вільний час, щоб інформувати людей в кулюарах скляного палацу.

Перефільтрувавши критично їхні інформації, можна було припускати, що Люмумба візьме верх. Але за годину після того радіо передало, що Люмумбу малощо не злінчували, і що врятували його від смерти війська ОН. А хто може вгадати, що станеться з Люмумбою чи Касавубою, поки ці рядки дістануться до рук читача?

Хаос у Конґо послужив для совєтського представника, колишнього першого амбасадора СССР в Бонні, Валеріяна Зоріна, за матеріял для безприкладної атаки на генерального секретаря ОН Даґа Гаммершилда, якого він прямо назвав „знаряддям в руках західніх колонізаторів". „Найбільш ароґантська і облудна заява, яку я мав неприємність вислухати в ОН" — скоментував цей виступ американський представник в ОН Джеймс И. Водсворт, додавши до того: „Він (Зорін) проливає крокодилячі сльози над діяльністю т. зв. колонізаторів. А в той самий час СССР подвоює свої зусилля, щоб експортувати колоніялізм своєї марки, який болюче усвідомлюють численні малі народи, як балтійські держави і поневолені народи Східньої Европи".

Напад Зоріна на Гаммершилда викликав в колах ОН занепокоєння і помітне побоювання, чи не робить совєтський представник підготови для свого наказодавця Хрущова, що хоче заатакувати ОН як інституцію, здискредитувати її і навіть поставити під знак запиту успішність її дальшої діяльности.

„Спец - перепустки"

У ці дні палац ОН переживає нервові підготування до приїзду хороводу диктаторів. Передусім повідомлено, що на час перебування в ОН голів держав, вступ для відвідувачів буде замкнений, а всі акредитовані при ОН журналісти мусять пройти превірку і дістати нові виказки. Це є „спец - перепустки" з фотами, що їх таки на місці, власним апаратом, робить служба безпеки ОН, сама прикріплює до виказки і витискає на ній печатку. Але й ця перепустка ще не даватиме права порушуватися по цілому будинку ОН. „Залежно від того, як розвинеться ситуація, — інформує службовець при видачі „перепусток", — будуть створені „ареї" з вільним або забороненим вступом для преси. Ще не знати, чи будуть переводити особисту ревізію. Під час Женевської конференції на вершинах у серпні 1955 року, швайцарці не лише докладнісінько перешукували наші кишені, але й розкручували пера і самі виповняли їх чорнилом . . . У міжчасі техніка зробила деякий поступ, і певно при помочі якихсь „променів" можна виявляти, чи деліквент має в ручці правдиве чорнило, чи якийсь отруйний газ . . . У той час, як службовці ОН увихаються по будинку, виміряють кроками віддалі, ставлять столи і знову їх виносять, напроти ОН, по другім боці 1-ої Евню вже вмонтовано величезну декорацію на привітання Хрущова: „ОН, засудіть совєтський колоніялізм!" — видніє величезними буквами виписаний клич під колосальною карикатурою Хрущова в лектиці, яку несуть постаті - сателіти.

Краї і провінції

Про „совєтську конференцію на вершинах" у палаці ОН пише вся американська преса, при чому не щадить гострих засудів на адресу того, кого рік тому вітали як бажаного гостя . . . А ось „Сатердей Івнінґ Пост" із 3-го вересня дав місце якомусь невідповідальному угорському дописувачеві, який під покришкою атаки проти Хрущова допустився брудної протиукраїнської вихватки. В цій статті мова про „українського прем'єра Хрущова", про найновіше переслідування жидів в Україні, про те, як совєтський офіцер - українець стріляє совєтського офіцера - жида і врешті про те, що жидівська молодь може студіювати в університетах в Росії, але нема ні одного жида в університетах України. В іншому часописі, в „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" з нагоди приїзду Хрущова читаємо: „В його товаристві будуть володарі сімох комуністичних країн плюс ті з двох „держав", які насправді є провінціями Совєтського Союзу: України й Білоруси".

ЗА СОВЄТСЬКОЮ ПРЕСОЮ

„Громадяни, будьте чемні!"

Ось під таким заголовком Михайло Яровий в „Ізвєстіях з 10-го серпня ц. р., пише про свою пригоду в трамваї:

Доїхав я до зупинки, почав був виходити, аж тут молодий чоловік із значком контролера: „Ваш білет?" — Сунув я руку в одну кишеню, в другу — білета нема. А я ж таки купував його. „Мабуть, — кажу контролерові, — я викинув його, бо ж уже ось моя зупинка". — „Або білет пред'явіть, або платіть кару".

Шукаючи по кишенях, я категорично заявив, що грошей платити не буду. Та й справді, за що? А контролер ухопив мене за руку і тягне.

„Покиньте мою руку, — сказав я йому. — Ви не маєте права хапати людину за руку!" — „Ах, так, я не маю права?! — розлютився контролер. — Добре. Я покажу тобі які в мене права!"

Витягнув він сюрчок і засвистав на всю вулицю. Глянув я — цілий натовп людей зібрався. І якась бабуся пояснює, що це, мовляв, жуліка зловили. „Ач, — каже — який старий чорт по кишенях лазить, годинники витягає!" — При цих її словах один громадянин поліз до себе у горішню кишеню. За його прикладом і я засунув пальці у кишеньку в своєму піджаку. І уявляєте собі — витягнув звідти білет.

„Ось, — зрадівши, кажу, — громадянине контролер, мій білет!"

Узяв він його, перевірив та й пустив мене.

„Можете йти, все в порядку".

„Ви хоч би перепросили, — став я докоряти молодому чоловікові. — Людям треба вірити".

„Якщо в кожного перепрошувати, — відказав він мені, — то й язик відірветься. Іди, діду, не роби тут мітинґу!"

Я й пішов.

„Колесо в мотоцикла не відростає"

„Шановна редакціє! — пише один із читачів „Правди". — Я придбав собі мотоцикла, у нього попсувався ланцюг, і я не можу дістати його ось уже другий рік. Писав до міністерства торгівлі, але без висліду. Що мені робити?" Подібних листів редакції совєтських газет і міністерство торгівлі дістають десятки тисяч. А нема не тільки ланцюгів: немає колес, немає опон, нема запасних частин. Нещасливі власники мотоциклів жартують: „Колесо в мотоцикла не відростає".

В природі такого не буває, бо рак, утративши клешню, не дуже тим журиться: природа забезпечила його відповідними матеріялами для відрощення клешні, ще міцнішої. За офіційними даними міністерства торгівлі в самій лише РСФСР є понад 400,000 мотоциклів із зношеними опонами, а протягом 1960 року випродукують лише 30,000 комплектів опон. Отже шанси „узути" свій мотоцикл у мотоциклістів цієї республіки дорівнюють 1 : 13. В Українській ССР вони далеко нижчі. Торговельні організації замовили запасних частин до мотоциклів на 190 мільйонів рублів, а одержать тільки на 85 мільйонів.

Іван Кальмук

З ПОДОРОЖІ ПО УКРАЇНІ

(11)

Пароплав підходив уже до Києва, а ми все ще говорили про Дніпровські гори, що їх варто було б засадити виноградом, про Сталіна, про якого совєтські співрозмовці казали, що він убив духа в людей, про Хрущова, що він нібито кращий за Сталіна, але йому не йде все так, як би він хотів.

Зблизившись до Києва, ми побачили дуже гарний вид: Володимирову гору, довгий міст через Дніпро, малі чайки на воді, білі будівлі серед моря зелені.

Ми взяли таксі і поїхали до готелю. Поснідавши, пішли оглядати Музей Шевченка. В той час була там екскурсія дітей з учителькою. Коли одна з дівчат відійшла до вікна і стала дивитися на подвір'я, вчителька відкликала її гарною українською мовою: „Що там бачиш? Ходи сюди і слухай, що я говорю, а не дивися за ластівками". Побачивши нас, туристів, вона голосно й гордо почала пояснювати дітям шевченківські експонати.

Потім ми взяли знову таксі, і шофер почав нас возити по Києву, показуючи парки, сади і місця нових будов. Їздили ми так дві години. Шофер увесь час говорив з нами по-українськи. На кінець завіз він нас на Хрещатик. Ціла поїздка коштувала 50 рублів, і ми заплатили йому 75, за що він нам дуже дякував.

З Києва до Москви

На другий день виїхали ми літаком до столиці Совєтського Союзу, щоб побачити, як там живе „старший брат". У Москві приміщено нас знову в готелі „Україна", найкращім і найбільш модернім з усіх, що в них нам довелося перебувати. В готелі було повно чужоземних делеґацій. Учасники цих делеґацій мали всюди першенство і на снідання та обіди діставали речі, яких для інших, в тому числі і для нас, не „вистачало". Для них було найкраще печиво, напої, помаранчі та овочеві соки.

Забажали ми оглянути Москву, і один із провідників „Інтуриста" повів нас показувати найкращі вулиці та будівлі. Попросив я його, щоб показав нам стару Москву, бо, якщо можна оглядати старий Рим і старий Париж, то чому не можна оглянути старої Москви, адже її не зруйнували і мусіло щось залишитися. Провідник заявив твердо, що старої Москви нема, і повів нас оглядати церкви в Кремлі, де колись молилися московські царі і де були їхні престоли та їхні могили. Було там колись, як це відомо з книжок, багато дорогоцінностей із золота, дорогих каменів і срібла. На моє питання, де це все поділося, провідник не міг відповісти. Змогли ми оглянути тільки оздоблені перлами фелони, митрополичі мітри, чаші та іншу церковну утвар. Моя дружина запитала, чому хоч би й навіть цих речей немає тепер в київській Печерській Лаврі, тож і там мусіли бути дорогі ризи, мітри та чаші, бо ж звідтам почалася християнська віра. І ще сказала, що цікаво було б знати, де всі ці речі з Києва поділися. Ніякої відповіді на свої запитання вона не одержала.

Наступного дня пішли ми на виставку досягнень СССР. Це велика площа із алеями й садами, і, щоб усе оглянути, треба їздити по ній автом. Всюди багато позолочених статуй. Ми побували тільки в павільйонах Російської СФСР і Української ССР. В українськім павільйоні було показано, що Україна продукує, її індустрійні вироби і мінеральні багатства. В російськім павільйоні найцікавішою річчю був „спутнік", біля якого стояли зроблені з гіпсу собаки. Український павільйон — одна з найкращих і найпишніше оздоблених будівель на виставці. Щоб оглянути виставку, треба щонайменше тиждень часу.

Оглянувши український і російський павільйони пішли ми спати, а на другий день вибралися в місто самі шукати старої Москви. Розпитували перехожих, і вони показали нам дорогу: попри готель, широкою вулицею на задвірки. Там за гарними модерними домами й крамницями побачили ми старі, нужденні дерев'яні хатки, будовані в угли так, як будували свої хати наші піонери в Канаді, вкриті подертою папою, наче курники на занедбаній фармі. Вулиці були там болотнисті, без хідників, туалети скрізь надворі, позбивані з дощок. Єдиним знаком, що по тих хатах живуть люди, були фіранки на вікнах. „І вони на Місяць хочуть летіти і дурять світ своїм „поступом!" — подумав я. — І всього цього не бачать ні американські конґресмени, ні сенатори, ні всі інші відвідувачі Совєтського Союзу.

Ще звернуло в Москві нашу увагу те, що до московських церков люди заходили спокійно, молилися там, і ніхто їм не перешкоджав і не читав антирелігійних лекцій, як то ми бачили в Києві у Печерській Лаврі. Виходить, „старшому братові" можна й помолитись.

У Москві українці відважніші, як в Україні. Говорять між собою по-українськи, і то досить голосно по ресторанах, по крамницях і на вулицях.

Оглянули ми й московське метро — підземну залізницю. Всюди багато пишноти, мозаїк, бронзових статуй, кришталевих свічників і ін. Провідник пробував нас переконати, що нічого кращого в світі немає, але ми йому сказали, що все це дуже штучне і не надто пасує до Москви.

Закінчуючи нашу подорож, виїхали ми з Москви до Парижу і там уперше по кількох тижнях свобідно відітхнули, без тривоги, що нам може щось статися і що нас можуть затримати.

Коли я передумував під час поворотної подорожі наше перебування в Україні, то прийшов до висновку, що, не зважаючи на всі труди і кошти, варто було поїхати, щоб власними очима побачити й пізнати фальш усіх совєтофільських тверджень про якусь буцімто суверенність і самостійність Української ССР, забріханість усіх тих, що прославляють комуністичний режим Москви, який насаджує в Україні свою „старшобратню" культуру, русифікує її і гнобить.

(Кінець)

Читайте українські книжки й газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ПИСЬМО І ХАРАКТЕР ЛЮДИНИ

(2)

Щоб Шан. Читач зрозумів характер праці графолога, нехай уявить собі лікаря при діягнозі, який, на підставі одного чи кількох симптомів хоче устійнити хворобу. Графолог на підставі особливостей письма намагається подати характеристику автора. Ясно, що чим більший та різнородніший письмовий матеріял, тим докладніші та певніші будуть здогади чи висновки графолога.

Буває, що зразок письма не дає графологові матеріялу для аналізи, або той матеріял дуже невиразний. Це трапляється при шаблонових або невироблених письмах, коли писар замолодий, чи навіть зрілий, але не дуже вправний в тому ділі.

Неодноразово зразок письма, виготовлений зумисно для аналізи, виказує знамена штучности, з метою одержати кориснішу оцінку. Ті писарі думають, що коли роблять довгі тяги пера або прикрашують букви і т. п. дістануть похвали. Непорозуміння в тому, що вони не знають, які саме ціхи письма символізують позитивні, а які неґативні сторінки людей.

Найвідповіднішим матеріялом до аналізи являється якийнебудь давній лист. Там находиться наголовок, в котрому графолог шукає спонтанних значків писаря, коли він тількищо покинув якесь інше своє зайняття та взявся до концептування. Текст листа нецікавий, але цікавий спосіб праці автора, зате в підписі він завершує діло і зраджує особливо докладно своє відношення до світу. Такий матеріял задовільний, щоб на ньому базувати всі концепції про вдачу, характер і навіть найінтимніші почування писаря. Навпаки, переписуванийтекст писаря. Навпаки, переписуваний текст помітно скупіший на матеріяльну вартість. Деколи сам підпис, якщо він поставлений у нормальних, т. зв. пересічних умовинах життя даної особи і якщо він виконаний дійсно спонтанно, дає вже вистачальний матеріял для загальної характеристики. В основному при всіх аналізах потрібно графологові знати вік писаря, його стать (чоловік, жінка) й звання.

Щодо докладности аналізи існує дуже широка скаля. Головні прикмети вдачі можна відшукати часто в самому загальному видові письма, у формі букв та їхньому взаємному відношенні, в'язанні їх тощо. Для докладної аналізи не вистачить самих морфологічних факторів. Тут треба багатократно й повторювано вивчати під побільшаючим склом усі риски, їхні тіні, манюсінькі гачки і вістря закінчень, нематеріяльні тяги і нахилення пера у відношенні до площі паперу. У сполуці з усіма цими знаками, треба зреконструювати процес писаря від думки до її виразу письмовими знаками — буквами на папері. Приклад: у нематеріяльних тягах даного письма находимо інтеліґентне думання творчого розуміння. В нахиленні письма ми схильні здогадуватися про опанованість вдачі, у відступах находимо об'єктивність й логіку, а у продовженнях долішніх тягів — розсіяність у праці. Як погодити такі суперечні показники? При таких питаннях треба застосувати елімінаційну методу, а якщо вона не доведе до розв'язки, треба вимагати нового письмового матеріялу з різних пір і настроїв писаря, часом навіть під особистим доглядом того графолога. Якщо й тоді не найдеться психологічного виправдання на повищі здогади — треба з них зреzиґнувати, як з помилкових, або ствердити, що писар перейняв колись давно й несвідомо котрусь із своїх прикмет письма від когось і тепер вже не годен її заступити своєю індивідуальною, природною.

Власники великих середущих тягів, що іґнорують пропорцію тих тягів до інших, мають звичайно малі долоні, а люблять простір. Їм, як каже Горґ Стреліскер, навіть лицарська заля замала, щоб потанцювати! Все ж було б великою помилкою так характеризувати кожного писаря великого письма.

Кирилиця (українське письмо) й латинка (прим. англійське) мають у своїх прототипових формах м'які тягнення (у фаховій термінології — дуктус), де поодинокі букви і їхні сполучування мають вигляд ґірлянди. В ґотику (німецький стиль письма) приписані кути. Хто вживає ґірлянд при ґотику, являється відвертою людиною, а хто на базовій лінії букв замість ґірлянд креслить кути, зраджує в тому відношенні екстремність. Ґірлянди сполучені з напухлими баночками, що надають буквам та сполукам заокруглень, подібних до української писаної букви „г", де такі букви, як „и, і, ш, щ, т" схожі на вужики, означають недостачу детермінації. Коли ж ця форма походить зі самої тільки швидкости руки, тоді писар легкодушний, але сенситивний, може бути й геніяльний, всесторонній. Це все треба вишукати дуже уважно. Ставлення аркад замість ґірлянд являється своєрідним способом ведення лукових ліній горою, що чинить, наприклад, букву „ш" подібною до „т". Це люди, що про них відомо з психології під назвою „самоходців", людей несоціяльних, які навіть при стихійних нещастях стоять осторонь, бо їхня „хата скраю".

Дотеперішні наші міркування відносились до самих тільки коротких букв і малої абетки. Та, крім них, маємо ще й великі букви, що ними зачинаємо речення, пишемо власні імена й букви, що хоч належать до малої абетки, але видовжені вгору або вниз, як: „б, в, д, р, ф" і ін. На тій основі ділимо письмо на три зони, горішню, середущу й долішню, і в т. зв. „зональній теорії" кожній із тих зон приписуємо окреме значення. Середуща зображує нам підсвідомість душі, сторожкість та дійсність, горішня зраджує хотіння, дідичність і духовість писаря, а долішня його зацікавлення веґетативними справами, життьові імпульси і т. д. Та це тільки груба схема символів тієї теорії. В подробиці годі тут входити, бо вони розводнили б досі пізнані критерії.

Олег Лисяк

ЛИСТ ДО МАЛОЇ ЛЮБИ

Може, для когось, неділя під час довгого вікенду „Дня Праці" на Союзівці була днем відпочинку. Знаю кількох, для яких той день був днем важкої праці, при чому маю на думці не лише працівників самої Союзівки — (бо, для них, кожна неділя це лише збільшена гарівка) — але людей з т. зв. категорії „гостей".

Щодо мене, я, вставши ранком в сьомій годині, знайшов якимось чудом в „лаббі" вільну канапу, на якій не спали „бездомні", для яких забракло місця в кімнатах на доставлених польових ліжках, — і почав працювати, писати протоколи з першого дня плавацьких змагань, щоб редакція „Свободи" могла на час отримати висліди.

Коли пишете протоколи — не любите перебоїв, і тому я не дуже прихильно зустрів принесеного мені листа, який, хоч був заадресований до Джерзі Сити на адресу „Свободи", знайшов мене на „Союзівці". На листі було прізвище адресатки. Коверта лежить тепер передімною і я відчитую: Люба Шумило, Ню Гейвен.

Письмо було американського типу і, трохи діточе. Хоч я не мав часу, заінтригований, відкрив коперту, покидаючи на хвилину протоколи. Різних багато листів приходило вже до мене на адресу редакцій, для яких пишу: листи присмні, листи неприхильні, листи непідписані листи з подяками, листи з успіхом і листи із сльозами. Нема дива, що приходять ці листи, як відгук на те, що пишеться в книжках чи газетах. А цей лист був відгуком на репортаж „Мокрі спомини", поміщений у „Свободі" на кілька днів перед плавацькими змаганнями. Я написав його з думкою, що, може, він дійде до когось з молодшого покоління. Я написав його, думаючи, що може він проб'є якусь стіну, що звідкілясь прийде відповідь, що не надаром робиться це все, що великими словами називається „праця над нашою молоддю", а що по нашому, по дивізійному, зветься: „аби шафа далі грала"!

„Високоповажаний Пане!

Я прочитала Ваш Спомин про плавацькі змагання у Львові 1943 і Мюнхені, в яких брала участь також моя мамця і здобула в них перше місце, і я від маленької дитини мрію, щоб і я могла піти мамчиними слідами і колись, як моя мама, стати до змагань у Львові. Я тепер їду на Союзівку продовжувати „родинну традицію" і візьму участь в змаганнях з моїми товаришками, яких моя мама зголосила до змагань на „Союзівці", нашій маленькій Україні".

Остаю з пошаною

Люба Шумило

Людина, переживши шмат життя, стає твердою і мало що може її зворушити. Але цей маленький шматок полінійованого паперу примусив мене сягнути до очей і у відповідь на чийсь запит „Що з тобою"?, буркнути: „А, нічого, муха мені влетіла в око"!

В засаді, малохто повинен полагоджувати свою приватну кореспонденцію в газеті. Але мені здається, що лист малої Люби заслуговує на те, щоб його прочитали інші наші юначки, і щоб Любі відповісти у „Свободі". Так мені щось здається, і я думаю, що Редактор „Свободи" погодиться на те, що я напишу відповідь в формі відкритого листа до Люби Шумило.

„Дорога Моя Любо!

Як бачиш, я листа Твого отримав, на жаль, запізно. Запізно тому, бо це було вже після першого дня змагань, в яких Ти здобула третє місце між юначками у запливі 50 метрів стилем довільним. Я тоді ще не знав, що Ти написала до мене листа і Ти могла собі подумати, що властиво шкода писати листи до старших, бо вони навіть нічого не скажуть, коли бачать тих, які до них пишуть. Але я листа дістав щойно потім і а не міг Тобі вже за нього подякувати.

Так, я пам'ятаю Твою Маму — хоч признаюся, забув за неї згадати в моїх „Мокрих споминах". Але я пам'ятаю її дуже добре, вона плавала у Львові і виграла 50 і 100 метрів на змаганнях у Мюнхені і маю ще досьогодні знімок з тих змагань. Твоя Мама стоїть перша зліва, поруч неї п. Колодій, д-р Стефанівська-Терлецька, та пан Чипчар. Позаду пп. Якубовський, Андрієвський, д-р Целевич і д-р Припхан.

Бачиш, коли б я був дістав Твого листа перед змаганнями, я був би знайшов напевно час після їх закінчення, і ми могли б були сісти собі десь разом і поговорити про всі справи, які Тебе і мене цікавлять: про Львів, про плавання, про те, як ставала до змагань і вигравала Твоя Мама, про те, чому потреба, як Ти пишеш, „продовжувати родинну традицію", про те, чому потрібна нам всім „Союзівка", трохи про школу (небагато) і про всі, всі речі, які нас обоїх цікавлять.

Бачиш, я маю багато молодших за мене приятелів, хлопців і дівчат, від десяти до 20, і більше, років життя. Я думаю навіть, що я маю більше молодих приятелів, ніж старших, і ми себе завжди добре розумієсмо. Так воно якось вже є.

Я навіть не пам'ятаю, як Ти виглядаєш, мала моя Любо. Бачиш, на басейні було вас стільки хлопців і дівчат, і я мав стільки роботи — Ти ж бачила: говорити до мікрофону, роздавати нагороди, крутитися коло суддів, — що я навіть не знаю, як виглядала дівчинка, яка зайняла третє місце на 50 метрів. Шкодую, але може ми ще побачимось на другий рік, а може Ти пришлеш мені свою фотографію. Запитай Мами, чи можна, добре?

Я не знаю, чи мені вдасться побачити ще Львів. Але перед Тобою багато часу, Люба. Ти будеш там ще напевно і напевно будеш ще там змагатися за першість між вільною, українською молоддю. — Я вірю, що так буде.

Покищо, очікую Тебе на другий рік на нашій, як Ти пишеш — „маленькій Україні" — на „Союзівці". Вправляй пильно і навіть, як Тобі часом не дуже хочеться, все таки роби це. Я маю не раз клопіт з моїм сином, власне через те саме.

А як побачиш мене на змаганнях на другий рік, мене не трудно пізнати, такий пан старший з лисиною, крутиться коло мікрофону і перешкаджає суддям, приступи до мене і скажи мені — Я є Люба Шумило. Я писала до вас.

Хоч властиво, цього не мусиш казати. Я і так того не забуду".

Твій старший приятель

Олег Лисяк

Повідомлення про Мистецьку Виставку в Дітройті

Діловий Комітет та Мистецька Рада Виставки Українського Мистецтва у Вільному Світі повідомляють, що Виставка відкривається в Дітройті 24-го вересня 1960 р., і буде відкрита до 2-го жовтня включно.

Жюрі Виставки в складі проф. Вол. Січинського (голови жюрі), д-ра Богдана Стебельського (голови Мистецької Ради і УСОМ, Канади, (мистця Святослава Гординського (пресов. рефер. Мист. Ради і голови ОМУАмерики), мистця Михайла Дмитренка (секретаря Мист. Ради і мистецького референта Ділового Комітету) та П. Марусі Бек (голови Ділового Комітету Виставки) розглянуло надіслані твори членів ОМУА в Америці та УСОМ в Канаді, як теж мистців, не членів згаданих організацій, що живуть і творять в державах вільного світу, Америки, Канади, Півд. Америки, Німеччини, Франції і Венесуелі.

Прийнято 224 твори 77-и мистців з-поміж трьох сотень надісланих праць і майже сотні, зголошених мистців із шести країн.

На виставці будуть твори мистців, які заступають майже всі сучасні течії в образотворчому мистецтві. Є заступлене мистецтво від реалізму „нової речевости" починаючи аж до форми абстрактного мистецтва. У центрі експонатів виставки твори, які віддзеркалюють традиції українського мистецтва.

Діловий Комітет Виставки ка Рада заплянували видати обширно ілюстрований каталог в українській і англійській мовах, що буде інформувати глядачів не тільки про виставлені експонати на виставці і їх творців, але і про стан образотворчого мистецтва в Україні та на еміграції.

Діловий Комітети Виставк вложив поважний вклад праці та фінансів, щоб забезпечити успіх виставки, яка відбудеться в одному з найкращих приміщень в Америці, — Комюніті Арт Сентер при Вейн Стейт Юніверсіті в Дітройті.

Мистецька Рада доложила старань, щоб Виставка була гідною репрезентацією культури не лише української еміграції, але цілого, московським колоніялізмом, поневоленого народу.

Під час тривання Виставки заплянована відбути ряд музичних імпрез, для організації яких створено Концертовий Комітет в складі: д-р Василь Витвицький (голова), маестро Тарас Губіцький, диригенти — Кирило Цепенда і Петро Потапенко, члени. В обширну програму чотирьох Концертів входять відомі мистецькі сили, як мішаний хор „Трембіта", Капеля Бандуристок при СУМ і пяніст Роман Рудницький, солісти Іра Бала, Оксана Совяк, Рома Прийма і на тлі Симфонічної Оркестри Дітройту, знаменитий пяніст Борис Максимович.

Всі Концерти відбудуться в прекрасній Авдиторії, поруч виставки Українського Мистецтва, в днях: 24-го і 25-го вересня та 1-го і 2-го жовтня ц. р.

Українські образотворчі мистці в свідомості своєї відповідальности перед творчими завданнями української культури, в обставинах найбільше трагічних і найбільше відповідальних, які підняли покоління нашої поневоленої нації, звертаються до цілої суспільности прийняти її такою, як вона в історичному аспекті появляється одним із етапів боротьби за вияв української окремішности, та самобутности в своїй культурі.

Успіх українського мистецтва є залежний в однаковій мірі від його творців, як теж організаторів і тих, що для них воно появляється і тому остаточне слово за цілою українською спільнотою.

Діловий Комітет Виставки:
Маруся Е. Бек — голова,
Михайло Дмитренко — секретар,
Іван Бек — фін. референт,
Д-р Василь Витвицький — музичн. реф.,
Іван Білоус — голова Громад. Комітету,

Мистецька Рада Виставки:
Д-р Богдан Стебельський — голова,
Сергій Литвиненко — заступ.,
Михайло Дмитренко — секретар,
Святослав Гординський — пресов. реф.,
Михайло Черешньовський, Петро Андрусів, Богдан Певний, Зиновій Онишкевич і Омелян Теліжин — чл. Мист. Ради.

Славний Хор „ТРЕМБІТА" з Дітройту

виступить на імпрезах з нагоди

ВИСТАВКИ УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА у ДІТРОЙТІ.

До ювілейного з'їзду ДОБРУС-у в ЗДА

Нова еміграція з Великої України — явище унікальне, яке чекає на наукове дослідження. УНР-івська еміграція й нова еміграція з Галичини вийшли в світ політично організованими. Вони мали політичні партії з конкретними ідеологічними плятформами, які допомагали кожному еміґрантові оформити свої погляди й визначити своє місце в громадсько - політичному житті.

Цього не мала еміграція з підсовєтської України. Це була дуже різноманітна маса втікачів, що належали до різних щаблів життя під большевицьким режимом, абсолютно політично неорганізована з багатогранними й неокресленими світоглядовими вальорами. Але це був великий резервуар потенційної енергії. Культурніша частина цієї еміграції, вирвавшись з-під комуністичного напрямку, прагнула виявити свої ідеали і до активізації в українському громадсько - політичному житті, коли це стало можливим після Гітлерівської капітуляції. Ситуація вимагала негайного створення нових політичних і громадських організацій, які імпонували б новій підсовєтській еміграції і стали для її ідейного оформлення й об'єднання.

Це був з погляду національних інтересів дуже важливий процес, якому повинна була б уся тодішня українська громадськість сприяти й допомагати, бо від того залежало збереження цих національних сил на безкомпромісово-самостійницьких позиціях і доцільне використання потенційної енергії еміграції з Великої України.

Але партія не є масовою організацією. Інтереси активізації й притягнення до громадського життя ширших кіл підсовєтської еміграції вимагали створення відповідних громадських організацій. Це здійснено 10 років тому на американському континенті заснуванням ДОБРУС-у в ЗДА і СУЖЕРО в Канаді. Спершу осередок ДОБРУС-у було створено лише в Ню Йорку. Засновниками його були М. Степаненко, пок. Ів. Дубинець, Ф. Федоренко, В. Гришко, Ю. Дивнич, К. Дацько, М. Несін та інш. Незабаром клітини ДОБРУС-у повстали по інших містах ЗДА. Їх об'єднує і ними керує Головна Управа. Добрусівсько-Сужерівський рух розповсюдився по всіх країнах поселення українців.

Ми не ставимо собі за мету робити в цій статті підсумки діяльности ДОБРУС-у на протязі десятиріччя. Наведемо лиши пару важливіших, на нашу думку, етапів його діяльности. Пригадаймо собі гідну поставу підсовєтської еміграції у поборюванні т. зв. федералізму у кількох еманаціях. У цій боротьбі провідну ролю й велику активність виявив ДОБРУС. А видання Білої Книги про чорні діла Кремлю? Хіба збірки на цю ціль по кілька тисяч долярів протягом одного зібрання не були своєрідним „чудом"? Серед жертводавців знаходимо людей різного рівня освіти і матеріяльного стану, але переважали підсовєтські еміґранти. Вважаємо, що факт щедрих пожертв на видання Білої Книги був виразним виявом довір'я до ДОБРУС-у й апробатою наддніпрянської еміграції його діяльности і плятформи, а також доказом свідомости членства.

Сьогодні з перспективи 10 років, маємо право сказати, що творення ДОБРУС-у і СУЖЕРО було ділом доцільним і корисним, що ідейне обличчя цього руху було правильним, і завдяки тому організації ці користуються симпатіями громадянства й мають відповідні позиції в промадському житті. ДОБРУС є одним із засновників ДУКЦА, наші члени давали свідчення перед Комісіями Конгресу, голова ДОБРУС-у п. Павлович є віце - президентом УККА і репрезентує в Екзекутиві УККА нову наддніпрянську еміґрацію. Філія ДОБРУС-у в Шикаґо є співвласником домівки ОДУМ-у. Усі наші філії приймають участь у громадському житті й підтримують УНРаду.

Українська громадськість засудила спроби розкольницьких груп скомпромітувати наших діячів і розкласти ДОБРУС.

15-го жовтня відбудеться в Ню Йорку 5-й З'їзд ДОБРУС-у і відзначення його 10-річчя ювілейним концертом та бенкетом у залях Українського Народного Дому.

Вважаємо, що наша ювілейна імпреза буде доброю нагодою для наших членів і прихильників зібратися разом і протести кілька приємних годин в атмосфері товариської приязні. Сподіваємося бачити на ювілейному святкуванні усіх тих, що своїми пожертвами уможливили видання Білої Книги. Ми ознайомимо їх з відгуками і листами подяки визначних політичних діячів, яким цю книгу ми подарували.

Просимо українські організації й громадянство взяти участь у З'їзді ДОБРУС-у та у відзначенні його 10-річчя і цим виявом національної солідарности та зрозуміння наснажити нас для активної праці в наступній каденції.

А. Гудовський,
заступ. голови ДОБРУС-у.

● Французи затримали західньо - німецький вантажний корабель біля берегів Португалії, але — перевівши на ньому ревізію — дозволили продовжувати подорож до Марокка. Французи підозрівали, що корабель везе зброю альжирським партизанам. Німеччина запротестувала в Парижі проти акту, що перечить міжнародному праву.

● Колишній кандидат на президента Адлей Е. Стівенсон заявив в радіовому інтерв'ю, що державний департамент — неслушно зарядив, щоб Хрущов і Кастро не могли свобідно порушуватись під час побуту в ЗДА. Стівенсон вірить, що СССР щиро хоче зменшити зброєння, щоб можна було там продукувати більше товарів для щоденного вжитку.

✝

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями та Знайомими, що у вівторок, 16-го серпня 1960 року помер нагло, на удар серця, на 64-му році життя,

бл. п. Дмитро МУСИК

Покійний походив зі села Синевідська Вижного, повіт Стрий, зах. Україна. Першу Світову Війну перебув у Австрійській Армії, а опісля був учасником Українських Визвольних Змагань. До Америки Покійний прибув наприкінці 1949 року та працював до послідного дня свого життя. Покійний полишив у смутку дружину Анну, двох синів, дві невістки та чотирьох внуків.

Похорон відбувся, при участі багатьох Громадян та Односельчан, з української кат. церкви Непорочного Зачаття, на місцеве кладовище у Дітройті.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

РОДИНА

Замість квітів на могилу

бл. п. **МИРОНА МОСОРИ**

складає — $25.00

на залишенців в Австрії

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ,
28-ий Відділ в Нюарку, Н. Дж.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 28-го серпня 1960 р., відійшов від нас у Вічність Наш Невіджалуваний

МУЖ, БАТЬКО і ДІДУНЬО,

бл. п. Дмитро ДАХНІВСЬКИЙ

Похорон відбувся 31-го серпня 1960 р., з церкви св. о. Миколая, на парохіяльному кладовищі в Шикаго.

Цією дорогою складаємо подяку оо. Василіянам за відправлення Панахид, Парастасу і похоронних Богослужень. Дякуємо всім, що своєю присутністю на Панахидах і похоронних відправах віддали останню послугу Покійному. Дякуємо всім, що зложили квіти, жертвували Служби Божі, за молитви за душу Покійного, а також за датки на інвалідів. Всім тим, що несли домовину і всім нашим Приятелям-Знайомим, що письмово чи усно зложили вислови співчуття в нашому великому болю — наша щира подяка.

Наша окрема подяка належиться Тим, що виголосили прощальні слова на цвинтарі, а це п. інсп. Данилишинові від Учительської Громади, п. інж. Артимовичеві від Об'єднання б. Вояків Українських Армій, та п. д-рові Гасцькому від ОДВУ.

Рівнож дякуємо керівникам українських радіопередач за слова згадки про Покійного і всім Тим, що чимнебудь причинилися до вшанування пам'яті нашого Найдорожчого Мужа, Батька і Дідуня.

Дякуємо теж похоронному заведенню п. Василя Богдана Музики за зразкове переведення Похорону.

Опечалені в смутку:

ФРАНЦІШКА — дружина
МИРОН і ІГОР — сини
ТЕРЕНЯ і ЛАРИСА — невістки

●

В СУБОТУ, 8-го ЖОВТНЯ ц. р.

в год. 8:00 ранку — в церкві св. о. Миколая відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

за

бл. п. Дмитра Дахнівського

на яку запрошують Приятелів та Знайомих

ДРУЖИНА, СИНИ, НЕВІСТКИ

МИХАЙЛО КИСІЛЬ

(Посмертна згадка)

19-го серпня відійшов у вічність сл. п. проф. Михайло Кисіль. Був на зборах Шкільного Комітету, який мав зготовити програму науки для школи українознавства при церкві св. Юра в Бостоні. На зборах були приявні передові громадяни на чолі з своїм парохом о. Козорізом. Найбільше в шкільній справі працював бл. п. М. Кисіль, хоч сам бездітний, але завсіди інтензивно працював над вихованням української молоді, щоб між чужими бурянами не зів'яла для України, а щоб принесла радість своїм батькам.

По скінченню нарад бл. п. М. Кисіль сів на кріслі, щоб хвильку відпочити. Коло нього сидів о. Козоріз, який спостеріг, що проф. Кисіль сперся на нього. Настала страшна хвилина, бо серце відмовилось далі працювати. Страшна, невмолима смерть досягла свого. Його забрали до шпиталю, але на те, щоби лікар ствердив смерть.

Дружина його Пелагія побачила вже мертвого мужа. Заломила руки, бо її Михайло вже до неї не промовив. Яка розпач обняла пані М. Кисіль, коли її вірний муж не промовив, не поскаржився... Вони ж обоє перебули дві війни, панування червоних москалів та гітлерівських посіпак. А на кінець була скитальщина, що залишила свій слід на здоров'ю бл. п. проф. М. Кисіля. В 1949 році обоє прибули до Бостону до свого брата Миколи Кисіля.

Освіши в Бостоні, зараз включився Покійний в громадську працю. Занимав різні пости в УКК, СУМА, Пласті, церковній громаді св. Юра, де був учителем. Ця праця фахового учителя була для нього найголовнішою, бо любив свою безталанну батьківщину Україну і бажав на свобідній землі Вашингтона виховати бодай частину української молоді для неньки України.

Сл. п. М. Кисіль в Січових Стрільцях Української Галицької Армії засвоїв військову дисципліну. Додержувався точности у виконуванні своїх обов'язків, і від праці не ухилявся.

Мені було приємно стрічатися та обмінюватися думками з ним. Я мав нагоду пізнати його працю для Українського Народного Союзу і поневоленого нашого народу.

Рік тому ми в Бостоні заснували Окружний Комітет Відділів УНСоюзу і сл. п. М. Кисіль став його першим рекордовим секретарем. Свою працю виконував точно і взірцево, давав примір своїм приятелям, як працювати для УНСоюзу, щоб віддячитись УНСоюзові за його величаву поміч для скитальців та української справи.

7-го серпня наш Окружний Комітет устроїв свою першу імпрезу — Союзовий Фестин. Бл. п. М. Кисіль як продавець білетів, все усміхнений, веселий, що діло іде добре. — 9-го серпня ми мали обрахунок і знову бл. п. М. Кисіль був з нами. По обрахунку всі комітетові раділи, що фестин удався і є моральна і матеріяльна користь. І з тим розійшлися, щоби ранком стати до праці на хліб щоденний. І нікому на гадку не прийшло, що вже 19 серпня жорстока смерть забере нам члена нашого Окружного Комітету, — нашого шанованого всіма друга сл. п. М. Кисіля.

Так мало є охотників до праці, а як є, то жорстока смерть забирає їх. Лишаються порожні місця, яких нема ким заступити, бо не всі є вроджені бути в проводі і нести громадський тягар. Ті, що є в проводі, мають бути толерантні, не зражатися невдачами, ані несовісною критикою.

Сл. п. М. Кисіль був щирим і спокійної вдачі, любив все, що українське і те, що український народ сотками років придбав тяжкою боротьбою зі своїми ворогами.

Наша Союзова Громада і вся українська спільнота, з сумом довго буде згадувати сл. п. М. Кисіля, та буде молити Господа приняти його праведну душу у своє царство небесне. Його тіло хай спить та чекає воскресіння України. — Тоді всі діти України помоляться на київських горах, звідки сонце Волі буде вічно сіяти.

Михайло Давискиба

На Союзівці відбувся відбиванковий турнір жіночих команд СУАСТ-Схід

Союзівка, Кергонксон, Н. П. — В днях 17 і 18 вересня ц. р. відбувся на цій оселі Українського Народного Союзу відбиванковий Турнір жіночих команд Союзу Українських Спортових Товариств Сходу ЗДА (СУАСТ-Схід) за переходову чашу Союзівки. Відбувся турнір під проводом Оксани Савойки, заступниці ланкового ланки відбиванки СУАСТ-Схід Ольги Н. Грицай, як заступниці провідника, та Северина Палідовича і Романа Гринішака, як секретарів. Суддювали Адріян Лапичак і Тарас М. Грицай. Відкривав і закрив змагання спортово-організаційний референт СУАСТ інж. Тарас М. Грицай, як представник СУАСТ-Схід. Турнір закінчився такими вислідами: 1. УСТ „Довбуш" І з Ню Гейвен, Конн., — 3 точки — 6 : 1 сети; 2. УСТ „Беркут" з Перт Амбой Н. Дж. — 2 - 1 точки — 5 : 3 сети; 3. УСТ „Довбуш" II Ню Гейвен, Конн., 1 - 2 точки — 2 : 5 сети; 4. Український Спортовий Клюб, Ню Йорк, Н. Й. — 0 - 3 точки — 2 : 6 сети. Відбиванкова ланка филаделфійського „Тризуба" участи в змаганнях не брала.

Український Літературно-Мистецький Клюб у Ню Йорку починає свій осінній сезон

Ню Йорк. — Український Літературно - Мистецький Клюб у Ню Йорку, що його очолює відомий український скульптор проф. Сергій Литвиненко, відновив уже після літніх вакаційних місяців свою діяльність і в п'ятницю 23 вересня ц. р., започатковує осінній сезон щотижневим літературним вечором, який відбувається в приміщенні Клюбу при 139 Другій Евню в Ню Йорку. У програму вечора увійдуть вакаційні спогади деяких членів Клюбу й інші несподівані виступи. Водночас із цим Літературно-Мистецький Клюб почав широку підготову до свого 18-го Літературно - Мистецького Ярмарку, який відбудеться наприкінці жовтня ц. р.

Кастро перенісся до іншого готелю, нехотячи згори заплатити готелеві Шелбирн

Ню Йорк. — Власник готелю Шербирн, до якого заїхав кубинський прем'єр Фідель Кастро, зажадав, щоб Кастро згори заплатив за мешкання цілої своєї групи $10,000. Кастро обурився цим і вийшов із своїми дорадниками з готелю, заявивши, що він спатиме на сходах Об'єднаних Націй або в Центральному Парку, бо воюючи в горах Сієрра на Кубі, навчився спати денебудь. І хоч представник ОН проєктував Кастрові інший готель Коммодор при Лексінґтон Евню, то Кастро не переїхав туди, тільки перенісся до готелю в негритянській частині міста Гарлем до готелю Тереса при Сьомій Евню і 125-ій вулиці. В тому готелі Кастро зайняв 40 кімнат на шостому, сьомому, восьмому і дев'ятому поверхах. На цих поверхах є два апартаменти, з яких один призначений для Кастра. Кастро протестував і проти того, що його охороняє поліція, і що не дозволяє йому виїздити поза Мангеттен.

Німецькі комуністи не допустили до Східнього Берліну папського нунція

Берлін. — Східньо-німецькі комуністи не впустили до східньої частини того міста під їх управлінням архиєпископа Коррадо Бафіле, Апостольського нунція в Західній Німеччині, який хотів відправити Богослужбу в католицькій церкві в Східньому Берліні. Він прибув до Західнього Берліну на зібрання 60.000 німецьких католиків у тому місті, яке було частиною програми „Дня епархії", що формально охоплював обидві частини Берліну. Недозволення папському нунцієві прибути до Східнього Берліну має міжнародно-політичне значення, як перший випадок, що німецькі комуністи заборонили вступ до Східнього Берліну будь-якому закордонному дипломатові. Посадник Західнього Берліну заявив, що східньо-німецькі комуністи грубо помиляються, коли думають, що їхні провокаційні дії не викличуть ніякої іншої реакції, як тільки словні протести. Коли тільки наспіла вістка, що архиєпископ Бафіле не зміг перейти через контрольний пункт між Західнім і Східнім Берліном поїхав туди кардинал Юліюс Депфнер, щоб відправити задуману папським нунцієм Богослужбу.

Індія і Пакістан нараджуються над вирівнянням давніх спорів

Карахі. — В столиці Пакістану урочисто приймають прем'єра Джавагарлала Неру, який прибув туди в минулу неділю і в тому самому дні підписав з Пакістаном договір про поділ водами ріки Інду. Спір за цю справу тривав 13 років, від перших днів поділу колишньої коронної колонії Англії Індії на дві самостійні держави — Індію і Пакістан. Закінчується тепер цей спір завдяки заходам і посередництву Міжнародного Банку для розбудови і розвитку, званого коротко Світовим банком, що його президент Юджин Блек особисто кількакратно їздив туди і довів урешті до створення міжнародної консорції банків із ЗДА, Австралії, Канади, Західньої Німеччини, Англії та Нової Зеляндії, — для переведення могутнього іриґаційного проєкту. За тим проєктом — цілою штудерною сіттю каналів будуть получені Інд і його шість допливів. Це коштуватиме кругло один більйон долярів, в яких частинно партиципують теж державні банки Індії і Пакістану. Зискають на цьому проєкті коло 40 мільйонів пакістанців і 10 мільйонів індійців. Президент Пакістану Аюб Хан і всі найвищі достойники того краю та маси народу — з великими парадами вітають і вгащають Неру, який буде 5 днів у Пакістані, щоб основно переговорити також спір за Кашмір, що хронічно тримає ці дві сусідні країни в стані ворогування.

● **70-річна мати** сенатора Джана Ф. Кеннеді пані Джозеф П. Кеннеді вела виборчу кампанію в Ню Йорку в користь свого сина і сказала, що він цікавився політикою, коли ще був малим хлопцем, і коли батько показував йому, як бостонці почали боротьбу за визволення ЗДА, кидаючи сніговими кулями в англійських вояків.

● **Банк федеральної резерви** повідомляє, що в тижні, який закінчився 14-го вересня, закордонні уряди купили в ЗДА золота вартости $51,000,000.

ЗДА скористають з економічного об'єднання вільної Европи

Стенфорд, Каліфорнія. — Англійський економіст Джоффрі Б. Бравні, який є співробітником журналу „Економіст" в Лондоні, промовляючи на конференції підприємців, заявив, що економічне об'єднання европейських країн вийде в користь для економіки ЗДА. Існує надія, що незабаром вирівняються різниці між двома економічними групами в Европі, бо це є конечне для економічного росту Европи. В Европі існують два економічні об'єднання: так званий Спільний Ринок, до якого належать Західня Німеччина, Франція, Італія, Бельгія, Голляндія і Люксембурґ, та Европейська Вільна Торговельна Асоціяція, що її членом є Англія, Австрія, Данія, Норвегія, Портуґалія, Швеція і Швайцарія. Недавно німецький канцлер Конрад Аденауер заявив, що він турбується цим роз'єднанням вільної Европи. Успіхи держав, що є членами Спільного Ринку, заохочують ЗДА до інвестицій в цих країнах, де є стабільність економіки.

Директор ФБІ про збільшування числа важких злочинів

Вашингтон. — Директор Федерального Бюра Інвестигацій Дж. Едґар Гувер стверджує, що в 1959 році в ЗДА доконано більше як 1,500,000 серйозних злочинів, на 69 відсотків більше як в 1950 році, а на 128 відсотків більше як в 1940 році. Директор Гувер сказав, що тимчасом обрахунки за першу половину 1960 року показують, що число злочинів в цьому році збільшилося на 9 відсотків в порівнянні з першим півріччям 1959 року. Цей відсоток може ще збільшитися, бо найбільше злочинів буває в місяці грудні, коли злочинці грабують і крадуть, щоб мати гроші нан Різдвяні свята („Крісмес"). Число злочинів зростає на 4 рази швидше в порівнянні зі зростом населення. До важких злочинів зараховує поліція: вбивство, напад, насильство, пограбування, крадіжки з вломом і крадіжки більших сум грошей або вартісних товарів.

Д-р Фінленд вимагає, щоб фахівці перевіряли нові ліки

Вашингтон. — Професор медицини в Гарвардському университеті і головний лікар Міського шпиталю в Бостоні д-р Марксвелл Фінленд зізнавав на сенатській підкомісії для справ монополів і заявив що група об'єктивних фахівців повинна оцінювати нові ліки, поки їх пуститься на ринок. На його думку фармацевтичні фірми повинні добровільно погодитися на чесну й об'єктивну оцінку випродукованих ліків. Коли б це не сталося, тоді уряд повинен зорганізувати й фінансувати контролю ліків. Випущення маловартісних ліків не є в інтересі громадянства, казав д-р Фінленд. Тепер на ринку є коло 100 ліків-антибіотиків, які не дають повного успіху при лікуванні, але краще було б, щоб був один добрий антибіотик, як десятки недоброякісних. Американське Лікарське Товариство почало було перевірювати нові ліки, але припинило це робити, бо мало багато клопотів у зв'язку із цією справою. На цій підкомісії виявилося, що деякі ліки коштують задорого, а деякі американські фірми купують ліки дешево закордоном і продають дорого в ЗДА.

Турбуються тим, що американці замало купують, а забагато ощаджують

Ню Йорк. — Економісти недавно турбувалися тим, що американці забагато купували, а замало щадили, бо це збільшувало натиск інфляції, обезцінюючи валюту. Тепер в економічних колах починають турбуватися тим, що люди забагато щадять і замало купують. Зменшування видатків на закупи — це зменшування продукції, бо фірми мусітимуть продукувати менше товарів, коли покупці їх не потребують. Це явище цікаве ще й з того боку, що особисті прибутки не зменшилися, отже не повинні зменшуватися видатки на купівлю товарів. Вліті видко було більше зменшення руху в торгівлі, як це звичайно буває в цій порі, тому вся надія на те, що восени повинен значніше, як звичайно, збільшитися рух в роздрібній торгівлі. Турбує економістів і той факт, що видко тенденцію зменшувати інвестиції в промислові підприємства.

Фахівець обіцяє зменшити наполовину число смертних випадків на шляхах

Вашингтон. — Шеф статистичного відділу Меморіяльного Інституту в Боффало д-р Ірвін Д. Бросс обіцяє зменшити на половину число смертних випадків в автомобільних катастрофах, якщо буде повна співпраця між продуцентами авт, законодавцями, поліцією й судом, науковцями і громадянством. Він сказав, що коли громадянство „зрозуміє", як близько ми є до редукції числа нещасливих випадків на шляхах, то напевно буде „співпрацювати з відповідними чинниками". На думку д-ра Бросса в першу чергу треба б зібрати подробиці про ті обставини, в яких відбуваються автові катастрофи. Коли те буде зроблене, тоді треба б взятися до превентивних засобів, таких як зміна моделів авт, краще замикання дверей та інших змін в будові авт, які збільшували б безпеку під час їзди автами. Треба б поробити зміни в інформаційних написах на шляхах та вулицях.

Особисті прибутки в серпні виносили $407,600,000,000 в річному відношенні

Вашингтон. — Департамент торгівлі звітує, що особисті прибутки американців в місяці серпні ц.р. виносили $407,600,000,000 в річному відношенні — майже стільки само, що в липні ц.р. — $407,300,000,000. Це був новий рекорд, бо в липні 1959 особисті прибутки американців становили тільки $383,300,000,000. Самі заробітні платні були в серпні такі самі, як і в липні ц.р. — $275,100,000,000 в річному відношенні. Промислові робітники заробили в серпні $87,500,000,000 на 1,200,000,000 менше як в липні ц.р. Це зменшення настало тому, що зменшилася продукція в автомобільній індустрії, яка почала продукувати менше авт тому, що перейшла на нові моделі. Зате, збільшилися заробітки тих, які затруднені є в торгівлі і в урядових аґенціях.

Чотири залізниці об'єднуються з днем 15-го жовтня

Вашингтон. — Міжстейтова Торговельна Комісія дозволила чотирьом залізничним компаніям об'єднатися з днем 15. жовтня цього року. Про об'єднання просили такі залізниці: Ірі, Лакаванна, Делаваре і Західня лінія. Це найбільше об'єднання залізниць в цьому сторіччі. Торговельна Комісія ЗДА дозволила на це об'єднання, бо воно є „в інтересі громадянства". Нова велика залізнична компанія буде називатися „Ірі-Лакаванна", і її дирекція буде в Клівленді, Огайо. Вона буде керувати рухом на 3,000 миль в стейтах Ню Йорк, Ню Джерзі, Пенсилвенія, Огайо і Іллиной. Минулого року в жовтні комісія дозволила об'єднатися залізниці у Вірджінії з лінією Норфолк і Вестерн.

Посмертні згадки

Петро ШПИРКА, довголітній член Б-ва св. І. Хрестителя, Відд. 292 УНСоюзу в Дітройті, Миш., помер 5-го вересня 1960 р., на 76-му році життя. Покійний походив зі с. Острів, пов. Перемишль, Зах. Україна. Полишив у смутку 2-ох синів: Андрія і Мирона, одну доньку Гелену та 9 внуків. Похорон відбувся 8-го вересня 1960 р., при участі Членів Б-ва, Приятелів та Знайомих, з пох. заведення до церкви св. Михаїла в Дірборн, Миш., а опісля на цвинтар — Holly Cross. — В. Н. П.!

П. Федик

Петро БУКОВСЬКИЙ, — член Т-ва „Чорноморська Січ", Від. 14 УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж., помер 2-го серпня 1960 р., на 60-му році життя, по короткій недузі. Покійний походив зі с. Смиківці, пов. Тернопіль, Зах. Україна. Полишив у смутку дружину Анну, сина Богдана, синову та внука. Похорон відбувся з церкви св. І. Хрестителя в Нюарку, на цвинтар Hollywood Cemetery. — В. Н. П.!

М. Отрок, секр.

ТАРЗАН, ч. 4524. Місіонар.

Енерґійна ескорта завела людей до села тубільців. Здивовані глядачі розступалися, з криком розмовляючи...

Тарзан вдивлявся в самотню постать в середині загорожі. Місіонар!

Людина невинно підсміхалася. — Добрий день, джентелмени... Чи я вам можу в чомусь допомогти?